

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-2279/2025-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednika vijeća, Kamelije Parać, suca izvjestitelja i Ružice Omazić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Zdenka Kecerina, OIB 26314837965, Poljanička Ulica 68, Poljanica Bistranska, zastupanog po punomoćniku Marini Tolj, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Stečajna masa iza KECERIN GRADNJA d.o.o., za graditeljstvo i prijevoz u stečaju, OIB 53701242895, Poljanička 64, Poljanica Bistranska, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1745/2015 od 22. ožujka 2018., u sjednici vijeća održanoj 16. srpnja 2025.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se djelomično tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1745/2015 od 22. ožujka 2018. u točki 1. izreke u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev da se utvrdi osnovanom njegovu tražbina u iznosu od 746.654,81 kn (99.098,12 eur) te točka 3. izreke u dijelu u kojem je naloženo tužitelju da tuženiku naknadi trošak postupka u iznosu od (27.149,26 kn) 3.603,30 eur.

II. Preinačuje se djelomično presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1745/2015 od 22. ožujka 2018. u točki 1. izreke i sudi:

Utvrđuje se osnovanim potraživanje tužitelja u iznosu od 17.963,39 eur (135.345,19 kn) I višeg isplatnog reda.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika da mu tužitelj naknadi trošak postupka u iznosu od 786,51 eur.

r i j e š i o j e

I. Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja te potvrđuje rješenje sadržano u presudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1745/2015 od 22. ožujka 2018. u točki 2. izreke.

II. Odbacuje se kao nedopuštena tužiteljeva žalba u odnosu na točku 4. izreke presude.

Obrazloženje

1. Trgovački sud u Zagrebu je presudom poslovni broj P-1745/2015 od 22. ožujka 2018. u točki 1. izreke odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja da se utvrdi osnovanom tražbina tužitelja u iznosu od 882.000,00 kn kao vjerovnika I višeg isplatnog reda te je tuženik dužan platiti parnični trošak. U točki 2. izreke odbačen je tužbeni zahtjev tužitelja da se utvrdi osnovanim potraživanje s naslova pripadajućih kamata na prijavljenu, gore označenu, tražbinu, kao vjerovnika nižeg isplatnog reda. U točki 3. izreke naloženo je tužitelju da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu 33.075,00 kn u roku 8 dana i točkom 4. izreke odbijen je zahtjev tuženika za trošak u iznosu od 11.650,00 kn.

1.1. Tako je odlučio prvostupanjski sud jer je nakon provedenog postupka utvrdio da je tuženik bio obiteljska tvrtka, u kojoj se poslovalo do početka 2008. godine, da je knjigovodstvo vođeno po Dragutinu Kecerinu (starijem) i to djelomično te da ne postoji uredna dokumentacija o poslovanju društva. Nedvojbeno je da društvo ne posluje od početka 2008. godine. S obzirom na to da je tužitelj u stečajnom postupku zatražio isplatu plaće od 2007. godine do otvaranja stečaja, to je njegov tužbeni zahtjev neosnovan. Kao prvo, treba navesti da je sam tužitelj naveo da su plaće isplaćivane do kraja 2007. godine, pa je neosnovano prvenstveno njegovo potraživanje s naslova bruto plaće od veljače 2007. do kraja 2007. godine. Iz odredbi Zakona o radu koji se primjenjuje u ovom predmetu nedvojbeno je da se plaća isplaćuje pojedinom zaposlenom radniku nakon obavljenog rada. Kako iz cjelokupnih podataka u spisu nedvojbeno proizlazi da tuženik kao tvrtka nije poslovao od početka 2008. godine, to rad nije izvršen, pa ni tužitelj, a ni ostali zaposlenici (radi se o bliskim i rodbinski povezanim osobama) nisu ostvarili pravo na plaću.

2. Protiv presude žalbu je podnio tužitelj. Presudu pobija u cijelosti zbog svih žalbenih razloga. Predlaže da ovaj sud preinači presudu i usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti, podredno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

3. Tuženik nije dao odgovor na žalbu.

4. Tužitelj nema pravni interes žaliti se protiv dijela presude kojim je uspio u sporu pa je stoga na temelju čl. 366. Zakona o parničnom postupku žalba odbačena u odnosu na točku 4. izreke. U preostalom dijelu žalba je djelomično osnovana.

5. Ovaj sud ispitao je pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2., Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava.

6. Tužitelj u tužbi navodi da je bio zaposlenik dužnika, prije stečaja, od kojeg potražuje neisplaćenu plaću za razdoblje od veljače 2007. do otvaranja stečajnog postupka, u mjesečnom iznosu od 4.500,00 kn, na radnom mjestu poslovođe, ali na ovu plaću potražuje sve poreze i doprinose, tako da tražbinu prijavljuje u bruto iznosu od 882.000,00 kn (98 mjeseci x 4.500,00 kn + sva davanja). Kamatu na ovaj iznos potražuje kao vjerovnik nižeg isplatnog reda.

7. Nesporno je između stranaka da je Trgovački sud u Zagrebu 17. travnja 2015. otvorio stečajni postupak nad društvom Kecerin gradnja d.o.o. iz Poljanice Bistranske, Poljanička 64, pod poslovnim brojem St-78/15 te da je 16. lipnja 2015. na ispitnom ročištu u cijelosti osporena tražbina ovdje tužitelja u iznosu od 882.000,00 kn po osnovi plaće i naknada iz radnog odnosa. Nesporno je da je tužitelj, kao vjerovnik, u zakonom predviđenom roku podnio tužbu radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, kao vjerovnika I višeg isplatnog reda, i postavio zahtjev za potraživanje kamata na ovaj iznos, kao vjerovnik nižeg isplatnog reda.

8. Sporno je, je li zahtjev tužitelja osnovan te je li osnovan tuženikov prigovor zastare potraživanja.

9. Pravilna je ocjena prvostupanjskog suda da je tužba nedopuštena u dijelu kojim tužitelj traži utvrđenje tražbine zateznih kamata na iznos od 882.000,00 kn, kao tražbine nižeg isplatnog reda jer tražbine vjerovnika nižih isplatnih redova prijavljuju se samo ako stečajni sudac posebno pozove i te vjerovnike da prijave svoje tražbine sukladno odredbi čl. 173. st. 7. SZ-a, a u ovom slučaju tužitelj niti ne iznosi činjenicu sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a da je stečajni sudac pozvao vjerovnike nižih isplatnih redova prijaviti svoje tražbine.

10. Iz spisa proizlazi da je tužitelj od veljače 2007. do otvaranja stečajnog postupka bio tuženikov radnik. Naime, kako iz radne knjižice ne proizlazi bilo kakav prekid radnog odnosa tužitelja kod tuženika, tužitelj je cijelo vrijeme od 2007. godine bio zaposlen kod tuženika, sve dok mu stečajni upravitelj nije otkazao ugovor o radu. Sam tuženik navodi da od 2011. godine nije vodio poslovne knjige pa stoga činjenica što Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje i Porezna uprava nemaju podatke nakon 2010. godine ne znači da tužitelj nije bio radnik tuženika, već znači da im tuženik nije dostavljao potrebne obrasce i prijave. Nevođenje urednih poslovnih knjiga i dokumentacije tuženika ne može ići na štetu radnika.

11. Kako je prijava tražbine podnesena 27. svibnja 2015. prigovor zastare je djelomično osnovan.

11.1. Odredbom čl. 138. Zakona o radu („Narodne novine“ broj 137/04; dalje: ZR/04) propisano je da ako tim ili drugim zakonom nije drukčije određeno, potraživanje iz radnog odnosa zastarijeva za tri godine. Isto je propisano i odredbom čl. 135. Zakona o radu („Narodne novine“ broj: 135/09, 61/11 i 73/13; dalje: ZR/09).

11.2. Odredbom čl. 139. Zakona o radu („Narodne novine“ broj 93/14; dalje: ZR/14) propisano je da ako tim ili drugim zakonom nije drukčije određeno, potraživanje iz radnog odnosa zastarijevaju za pet godina.

11.3. Prema odredbi čl. 232. st. 2. ZR/14 odredbe toga Zakona o zastari potraživanja, neće se primjenjivati na potraživanja iz radnog odnosa radnika, kojima je rok zastare od tri godine istekao prije stupanja na snagu toga Zakona.

11.4. ZR/14 stupio je na snagu 7. kolovoza 2014. sukladno odredbi čl. 235. toga Zakona.

11.5. Sukladno navedenim odredbama zastarni rok je tri godine prema odredbi čl. 138. ZR/04, odnosno čl. 135. ZR/09 za sve one tražbine tužitelja za koje je taj rok istekao prije stupanja na snagu ZR/14, 7. kolovoza 2014., dok one tražbine za koje taj rok nije istekao do navedenog dana zastara nastupa istekom roka od 5 godina iz čl. 139. ZR/14.

11.6. Prema odredbi čl. 84. st. 1. ZR/09 plaća se isplaćuje nakon obavljenog rada, a prema odredbi čl. 84. st. 3. ZR/09 ako kolektivnim ugovorom ili ugovorom o radu nije drukčije određeno, plaća i naknada plaće se za prethodni mjesec isplaćuje najkasnije do petnaestog dana u idućem mjesecu. Isto je propisano i odredbom čl. 92. st. 1. i 3. ZR/14.

11.7. Niti jedna stranka tijekom postupka nije sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a iznijela činjenicu da bi kolektivnim ugovorom ili ugovorom o radu bio određen neki drugi dan dospijeca tražbine plaće od onog koji je naveden u čl. 84. st. 3. ZR/09, odnosno čl. 92. st. 3. ZR/14, niti je predložila izvođenje bilo kojeg dokaza iz kojeg bi to proizlazilo. Stoga je sud utvrdio da je tražbina plaće dospijevala onako kako je propisano zakonom, dakle, za svaki mjesec petnaestog dana u idućem mjesecu.

11.8. Sukladno odredbi čl. 138. ZR/04 i čl. 135. ZR/09 u vezi s odredbom čl. 232. st. 2. ZR/14 zastara je nastupila istekom trogodišnjeg roka za razdoblje od veljače 2007. pa do uključujući i tražbinu plaće za lipanj 2011. jer je ta tražbina dospjela 15. srpnja 2011. i prije stupanja na snagu ZR/14 je istekao zastarni rok.

11.9. Za tražbine plaće počevši od srpnja 2011. (koja je dospjela 15. kolovoza 2011.) pa do otvaranja stečajnog postupka nije nastupila zastara jer do dana podnošenja prijave tražbine u stečajnom postupku 27. svibnja 2015. nije istekao zastarni rok od 5 godina iz čl. 139. ZR/14.

12. Tužitelj nije dokazao točan iznos plaće koji mu tuženik duguje za razdoblje za koje nije nastupila zastara, pa stoga ovaj sud smatra da tužitelj u svakom slučaju ima pravo na naknadu plaće za razdoblje od srpnja 2011. do svibnja 2013. na propisani minimalni iznos plaće. Kako prema odredbi čl. 6. Zakona o minimalnoj plaći („Narodne novine“ broj 39/13) visinu minimalne plaće uredbom uređuje Vlada Republike Hrvatske, to je visina minimalne plaće prema Zakonu o minimalnoj plaći i Uredbama Vlade Republike Hrvatske u razdoblju od 1. lipnja 2011. do 31. svibnja 2012. iznosila bruto 2.814,00 kn mjesečno, u razdoblju od 1. lipnja 2012. do 31. svibnja 2013. je iznosila bruto 2.814,00 kn mjesečno, u razdoblju od 1. lipnja 2013. do 31. prosinca 2013. je iznosila bruto 2.984,78 kn mjesečno, u razdoblju od 1. siječnja 2014. do 31. prosinca je iznosila bruto 3.017,61 kn mjesečno i u razdoblju od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2015. je iznosila bruto 3.029,55 kn mjesečno. Kako

ukupni iznos minimalne plaće u razdoblju od lipnja 2011. (koji dospijeva za isplatu 15. srpnja) do 17. travnja iznosi 135.345,19 kn to je najmanji iznos plaće koji je tuženik bio dužan isplatiti tužitelju, a tuženik nije dokazao da je bilo kakav iznos u tom razdoblju isplatio tužitelju. Stoga ovaj sud smatra osnovanom tužiteljevu tražbinu prvog višeg isplatnog reda u bruto iznosu od 17.963,39 eur (135.345,19 kn).

13. O troškovima postupka odlučeno je razmjerno uspjehu stranaka u parnici sukladno odredbi čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a koji je bio na snazi u vrijeme donošenja prvostupanjske presude (22. ožujka 2018).

13.1. Tužitelj je uspio u sporu u omjeru 15%, a tuženik 85%.

13.2. Tužitelju je u granicama zahtjeva konačno postavljenog u troškovniku, kojim granicama je sud vezan sukladno odredbi čl. 2. st. 1. ZPP-a, kao potreban radi vođenja parnice sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a, priznat trošak zastupanja na ročištima 21. prosinca 2016., 14. veljače 2018. i 4. siječnja 2017. u iznosu od po 8.820,00 kn, za ročišta 21. prosinca 2016. i 5. svibnja 2017., na kojima se raspravljalo samo o procesnim stvarima, po Tbr. 9/2 iznos od 4.410,00 kn po ročištu (50% Tarife), za podnesak 13. veljače 17. u iznosu od 8.820,00 kn, za sastav žalbe iznos od 11.025,00 kn, PDV od 25% u iznosu od 13.781,25 kn što ukupno iznosi 68.906,25 kn, a 15% od tog iznosa je 10.335,94 kn.

13.3. Tuženiku je priznat trošak zastupanja na ročištima 21. prosinca 2016., 14. veljače 2018. i 4. siječnja 2017. u iznosu od po 8.820,00 kn, za ročišta 21. prosinca 2016. i 5. svibnja 2017., na kojima se raspravljalo samo o procesnim stvarima, po Tbr. 9/2 iznos od 4.410,00 kn po ročištu (50% Tarife), PDV od 25% u iznosu od 8.820,00 kn, što ukupno iznosi 44.100,00 kn, a 85% od toga iznosi 37.485,00 kn.

13.4. Kada se ta dva iznosa prebiju ostaje da je tužitelj dužan podmiriti tuženiku trošak postupka u iznosu od 27.149,06 kn, odnosno iznos od 3.603,30 eur.

13.5. Tuženik je odbijen sa zahtjevom za naknadu troška postupka u iznosu od 786,51 eur kao neosnovanim.

14. Valjalo je stoga na temelju čl. 366., čl. 368. st. 1., čl. 373. st. 3. i čl. 380. t. 2. ZPP-a, odlučiti kao u izreci ove presude i rješenja.

Zagreb, 16. srpnja 2025.

Predsjednik vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **9-30879-ff1e6**

Kontrolni broj: **03416-851d6-bc203**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Mirta Matić, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.